

Kırık Kalem

– Gizli Özne · 22 Ocak 2011

Kalem lal kesildi...

Gevezeleşen gecenin sessizliğinde hayalet çılgınlara eşlik eden köpeklerden başka bir şey değildi.

Aceleci ve panik olmaları gecenin tek uyanık misafirincede fark ediliyordu.

Gözlerindeki bıçak kesigi telaş ile yıllardır kullanmadığı bomboş ve unutulmuş not defterine yazmaya çalışıyordu. Çalıştıkça yazacak hiçbir şeyinin olmadığını fark etti.

Üretmiyordu...

Sehpanın üzerinde soğumaya terk edildikten sonra hatırladığı kahvesinden bir yudum aldı.

Zaten hep soğuk içerdi. Bu sefer ilk defa rahatsız edici bir tatla karşılaştı. Kararsız bir bocalamadan

sonra ,istemeye istemeye midesine yolladı soğuk yudumu. Ve bardağı tekrar makus talihiyle baş başa bıraktı. Bembeyaz sayfanın ortasında inatla kalemiyle mücadele etti. Fakat her seferinde üç cümleden fazlası çıkmadı kaleminden. İnatla üzerine yürüyor,

boşa çıkan uğraşlarıyla birlikte hırçınlaşıp ,dağınık odasının ortasında kime olduğunu bilmeden küfürler yağırdırıyordu.

" Yazamıyorum, Allah'ım yazacak hiç mi bir şeyim yok? "

Diye inledikçe bir anda ettiği küfürler yerini dualara yalvarışlara bırakıyordu.

Birkaç haftadır kainatın bütün tersliklerinin kendisiyle karşılaşmak için can attığını fark ettikçe ,acılar başının içinde demleniyordu. Organizmasında ki her olumsuz detay,zaten sinirlenmeye müsait bünyesini daha da kamçılıdı. İştahı artmıştı, son birkaç ayda aldığı yedi kilo inanılmaz canını sıkıyordu. Aslında güzel bir kızdı. Alımlı ve zekiydi. Bu gece gözlerindeki fer iyiden iyiye söndü. Sıkıntılı bir hale dönen bakışlarıyla, en son ne zaman güzel olduğuna inandığı bir şeyleri yazdığını düşündüğünde, gecenin sessizliğinden başka hiç bir karşılık alamadı. Çünkü belirli bir gün , tarih yada saat kalmamıştı hafızasında. Yazmaya çalıştıkça her seferinde bir engele tosnayıp, yazamaması O'nu çileden çıkardı. Düşman oldu gecelere. Kendini bir balık ağı gibi mühürlenmiş hissetti.

Bir sigara yaktı...Bir sigara daha yaktı...Bir tane daha...Ve bir tane daha...

Paketi yeni açmış olmasına rağmen, neredeyse yarıdan fazlasını ciğerlerine gönderdi.

Ve geceyi dinledi...

Yıllardır karanlığı çok severdi...

Oysa son haftalarda eve mümkün olduğunca geç gidip biran önce uyumak ,geceyle haşır neşir olmamak için özel çaba sarf etti. Sonunda bütün mesai arkadaşlarında önce, izine ayrılıp , somut ya da soyut, hayal ya da gerçek, bütün düşmanlarından uzaklaşmaya karar verdi.

Aslında niyetinde yalnızca kadın cinsine özgü olan, karmakarışık sorunları, çelişkileri ve dalgalanmaları detaylı bir şekilde analiz edip, bir daha dönmek üzere çok uzaklara gönderir şekilde çareler

üretmekti. Son zamanlarda oluşan terslikleri düşündü.

Artık yazı yazamayışının bütün bunlarla ilgisi olabileceğini saptadı.

Temiz duygularını ,ilhamını çalan hırsızı gecenin sessizliğinde aradı.

Beyninin içinden fırlamış siyahlı-beyazlı , alalı- bulalı düş kırıklarından başka hiç bir şey bulamadı...Yatağında sıkıntıyla kıvrandı...Sırf bir şey yapmış olmak için telefonuna baktı...

Bir kaç gündür yaşadığı mesaj trafiğinden sonra , ekran bomboştı.

Tepkisizce kalktı yerinden, bir sigara daha yaktı...

Odanın içinde voltalar atıyor , ve her bir eşyayı sanki ilk defa görüyormuş gibi uzun uzun taradı. Bir ara dikkatini duvardaki boy aynası çekti. Yanına gitti ve karşıdaki sureti seyretti.

İnandıklarına saplantı ölçüsünde bağlı insanlarda; özellikle bunları savunurken oluşan sertleşmiş yüz hatlar ve donuk bakışlar gördü. İrkilerek tereddüt etmeden uzaklaştı aynadan.

Cep telefonuna tekrar baktı. Fakat bu sefer gecenin hangi boyutunda olduğunu öğrenmekti niyeti.

Ekrandaki saat ikiyi yirmi geçiyordu. Ve kalem hala inatçı ve laldi.

Artık umudunu kaybetti. Daha da beter hırçınlaştı, ağlamamak için sıkı kendini ,öfkeden yüzü kızardı.

Sonunda iyiden iyiye boşalarak ,odasında top oynayan inlere – cinlere ve en çokta kendisine sorular sordu :

" Sana seni anlatan sen dolu yazılar yazarken ,
gözlerinin yeşilinden koca bir aşkı resmetmişken,
Şimdi nasıl olurda hatırlayamıyorum artık yüzünü ..?
Beynimin en ücra köşelerini kolaçan ediyorum,
Aman Allah'ım nereden çıktı bu sis !
Göremiyorum yüzünü...
Hatırlamıyorum,
Tanımıyorum artık seni..."

Nasıl olur da unuttum artık yüzünü ?

Nasıl olur da hafızamda yok ismin ?

Nasıl olur da ,nasıl oluyor da ?

olup da...yorda...upda...da... ! "

Genç kız bir ayın sonunda cevabını alamadığı bir sürü soruyla birlikte ,

Anna Karanina' yı içi ezilerek baştan sona ikinci kez okuduğu bir gecenin sabahında

son iki yıldır olup biten her şeyi ,hiç yaşanmamış kabul etmeye ve hayatını yeni baştan düzenlemeye karar verdi.

Gevezeleşen gecenin sessizliğinde, hayalet çığlıklara eşlik eden köpek ulumaları ,

hala devam ediyordu...

" qizLi özNe "

Yaşadıkça anlıyorum bulutların rengini.

Hızla değişiyorlar.